

De huidige toestand van de KOLONIALE REVOLUTIE en zijn perspectieven Resolutie van de 3e Intercontinentale Konfe- rentie

De koloniale revolutie heeft de laatste tijd een moeilijke periode doorgemaakt, die gekenmerkt wordt door teruggang en zelfs door nederlagen, in het bijzonder in de afrikaanse en Latijnsamerikaanse sektor.

Maar dit jaar is de tendens in Latijns-Amerika door grote revolutionaire strijd en strijd van de arbeiders in Argentinië, Uruguay, Mexico, Brazilië en de instelling van het "nassaristische" regime in Peru al in belangrijke mate omgekeerd en geeft hij nieuwe revolutionaire perspectieven. Ook in Afrika voorspellen de anti-imperialistische overwinningen, die in de Soedan, Lybië, Somaliland behaald zijn met tal van andere moleculaire processen, die men nu in Kenya, Marokko, Tunis, Senegal, Nigeria, Ghana zelfs elders ziet, de nadering van een nieuwe revolutionaire conjunctuur onder brede lagen van het zwarte kontinent.

In Azië vindt, dank zij het afdoend verzet van het Vietnamese volk, de versterking van China als staat en de verslechtering van de materiële toestand van de massa's in tal van landen een revolutionaire opgang plaats in India, Pakistan, Maleisië, Birma, Thailand en elders.

In het Midden-Oosten en in de Arabische landen in het algemeen radikalizeren de gevolgen van het konflikt met Israël de massa's en dragen er bij tot de voorbereiding van een nieuwe hogere etappe van de Arabische Revolutie.

In het algemeen gaat de koloniale revolutie nog altijd gebukt onder de zwakte van de revolutionaire leiding, onder het onvermogen een werkelijke revolutionair-marxistische voorhoede te vormen, die de massa's helpt het imperialisme te overwinnen en een democratisch socialistisch regime te vestigen dat hen, direkt kan interesseren in het beheer van de ekonomie, de staat en het gehele sociale leven.

En daarom zijn de ekonomische en algemene voorwaarden waarin de massa's leven er nog lang niet aan toe zich zelfs relatief te verbeteren.

De Latijns-Amerikaanse revolutie

In Latijns-Amerika verslechtert de toestand van de boeren zich nog steeds ondanks de ontegenzeggelijk plaatsgevonden vooruitgang op industrieel terrein, tengevolge van de verscherping van hun uitbuiting, om de daling van de prijzen van de landbouw produkten op de wereldmarkt en de dalende opbrengst van de grond te kompenseren.

De daar ingewortelde inflatie, die kenmerkend is voor de Latijnsamerikaanse landen en de geboortexplosie dragen tot het zelfde resultaat bij.

Het proletariaat en het stedelijke kleinburgerdom lijden ook onder de gevolgen van die inflatie, door middel waarvan de heersende oligarchie zich verweert tegen de ongunstige betalingsbalans en de stijgende onproduktieve uitgaven van de militaire politiestaat die hem beschermt.

Om de exploitatie van de agrarische grondstoffen en de bodemschatten van dit gebied te intensiveren neemt de oligarchie en het Amerikaanse imperialisme in het bijzonder zijn toevlucht tot openlijke diktaturen, die met geweld proberen een einde te maken aan het verzet van de brede massa's, die een radikale verandering van hun levensomstandigheden eisen. De diepte van dit verzet in Latijns-Amerika tegen de met het Amerikaanse imperialisme verbonden diktatoriale regimes van de oligarchie (waardoor dit imperialisme zijn economisch en militaire doordringen in dit gebied verdiepte), uit zich in de golf van stakingen van het proletariaat en andere stedelijke lagen (bedienden, funktionarissen, handwerklieden, enz...) door de voortdurende agitatie bij de studenten, de boerenopstanden en de vormen zelfs van guerilla, die nog altijd in Venezuela, in Columbia en in het bijzonder in Guatemala bestaan.

Dit ongenaakbaar verzet is tekenend voor de revolutionaire spanning die organisch gevoed wordt door de objektieve omstandigheden van de massa's, die de solide basis vormt waarop het mogelijk en noodzakelijk is een betere revolutionaire leiding te bouwen in het licht van een reeds verkregen, rijke en beslissende ervaring.

De moeilijkheden op de weg van de opbouw van de revolutionair-marxistische politieke voorhoede-organisatie in Latijns-Amerika spruiten historisch uit een complex van redenen voort: uit de rol, die gedurende een gehele periode onvermijdelijk gespeeld is door klein-burgerlijke politieke formaties met een "volks" mentaliteit en -program als de APRA, de MNR, de Democratische Aktie, het Peronisme enz...; uit de praktisch analoge rol die de kommunistische partijen gespeeld hebben, die snel gedegenererde zijn onder de heerschappij van de stalinistische Sowjetbureaucratie; uit de onmacht in deze omstandigheden in elk land een nieuwe revolutionaire organisatie te voorschijn te roepen die in staat is een globaal program uit te werken voor de organisatie en de mobilizatie van alle revolutionaire krachten van het land en die niet slechts praktisch een linkse propagandistische sekte is.

De miskennis bij voorbeeld de enorme revolutionaire energie van het boerendom, dat juist in Latijns-Amerika de grond niet bezit, ook de door de zogenaamde "Trotskistische" organisaties uit naam van een praktisch exclusief "arbeiderisme" heeft er toe bijgedragen de Latijnsamerikaanse revolutie een lange tijd in een impasse te houden.

Met de Cubaanse Revolutie hebben ze een nieuwe kans gekregen.

Voorals zijn voorbeeld, dat het mogelijk was te overwinnen en een arbeidersstaat in stand te houden vlak bij het Amerikaanse imperialisme, de voortgaande ontwikkeling ten gevolge van zijn ideeën in het bijzonder ten aanzien van het proletarisch internationalisme, de gewapende strijd als absoluut noodzakelijke en onvermijdelijke kracht om de macht te veroveren; de reaktionaire aard van de zogenaamde nationale bourgeoisie; de bevestiging van het socialistisch karakter van de Revolutie in Latijns-Amerika; tenslotte de revolutionaire praktijk in overeenstemming met deze denkbeelden zoals ze bij voorbeeld in het bijzonder in het leven en de dood van Che Guevara vertegenwoordigd waren, al deze elementen hebben er sterk toe bijgedragen de kontekst te vernieuwen waarin de Latijnsamerikaanse revolutie zich ontwikkelde.

Het empirisme (niet wetenschappelijke methode van maar proberen) dat de ideologische ontwikkeling van de leiding van de Cubaanse revolutie altijd nog kenmerkt, evenals de onvermijdelijke vervormingen die hun stempel drukken op de vrije ontwikkeling van de gedachte en de revolutionaire praktijk door de vereenzelviging met de staatsmacht en het internationale isolement

van de revolutie - die praktisch omringd door het imperialisme is en slechts een beperkte en op effect berekende hulp ontvangt van de kant van de USSR en de andere arbeidersstaten - verbonden met een mechanische interpretatie van de guerrilla als hoogste vorm van de mobilizatie in de revolutionaire activiteit van de Latijnsamerikaanse boeren, hebben er toch als resultaat gehad dat tal van Latijnsamerikaanse revolutionairen tot verwarde opvattingen en sektarische praktijken gebracht zijn, die tot een mislukking voeren.

Omdat men geen samenhangende theorie van de Latijnsamerikaanse Revolutie uitwerkt, die organisch verbonden is met de opvattingen van het revolutionaire-marxisme en de kritische ervaring van de internationale kommunistische beweging en precies begrijpt waarin nu juist de waarde van de Cubaanse ervaring ligt en hoe die op scheppende wijze te gebruiken in verschillende situaties in het bijzonder in Latijns-Amerika hebben sommigen de neiging gehad het vraagstuk te schematizeren, te vereenvoudigen en terug te brengen tot het bijna miraculeuze middel tegen alle kwalen, de guerrillahaard, die enkel door zijn voorbeeld de revolutionaire activiteit van alle revolutionaire sociale krachten tot ontplooiing brengt.

- Wel, indien de Revolutie in de Latijnsamerikaanse landen ondenkbaar is zonder de gewapende strijd en zonder de mobilizatie in die gedaante op een gegeven moment van het boerendom, dat door zijn aard in staat is een lange guerrilla te beginnen en te ondersteunen, is het daarom nog niet zeker dat de guerrilla beginnen kan zonder ideologische en organizatorische voorbereiding van de boeren en zonder doelmatige verbindingen met de revolutionaire krachten van de steden, de arbeiders, de studenten, de intellektuelen en andere middenlagen.

Er moet dus een militair-politieke organisatie bestaan in het gehele land die reële bases heeft in al deze sectoren zodat de gewapende strijd slechts in de vorm van een bewegelijke guerrilla begint, die zich in een gunstige omgeving ontwikkelt.

Zo verkeerd het is onder voorwendsel van de noodzaak van een dergelijke organisatie het begin van de gewapende strijd tot in het oneindige uit te stellen, zo verkeerd is het eveneens te denken, dat deze, als hij eenmaal begonnen is, hoe dan ook automatisch alle noodzakelijke voorwaarden schept voor de veralgemening van de strijd en de suksesvolle voortgang van de guerrilla.

Tussen deze twee uiterste gedragslijnen, is er plaats voor een meer politieke opvatting, die meer ter zake doende is en het wezenlijke element de noodzaak is van een politiek-militaire organisatie die beperkt maar serieus op nationale schaal ingeplant is.

Vanuit dit gezichtspunt bewijzen de in Latijns-Amerika, in Peru, in Bolivia, en elders geleden nederlagen helemaal niet dat de gewapende strijd en de guerrilla geen waarde hebben, maar onderstrepen ze veeleer de ontoereikbaarheid van een op ervaring berustende politiek, die een kritische herziening noodzakelijk maakt van gezien de opgedane ervaring om uit te komen tot een meer uitgewerkte strategische en taktische leer van de Latijnsamerikaanse Revolutie.

- Deze kritische herziening zou onder andere kunnen en moeten uitlopen op de konklusie, dat het nodig is nieuwe revolutionaire organisaties te vormen die een volledig programma hebben dat in alle sectoren op nationale schaal werkt en daadwerkelijk gesteund worden door de Cubaanse Revolutie, zonder enige tussenkomst in hun vrije ontwikkeling. Want ook in Latijns-Amerika is het gevaar groot dat men meewerkt aan het tegenover elkaar plaatsen van organisaties en bewegingen die afhankelijk zijn van de USSR, van China en van Cuba en die in de ideologische verwarring en de praktische verlamming de versplintering van de revolutionaire voorhoede zullen doen voortduren en versterken.

Door de positie die het Amerikaanse imperialisme in Latijns-Amerika verworven heeft en door het buitengewone belang dat dit gebied meer dan ooit voor de handhaving van de economische en militaire macht van dat imperialisme vertegenwoordigd en ook door de betekenis van de ontwikkeling van de oligarchie, die voornamelijk op het leger en het politie-apparaat gebaseerd is, moet de socialistische revolutie in Latijns-Amerika strijd leveren tegen geduchte tegenstanders.

Zij heeft dus een zeer goede revolutionaire voorhoede organisatie nodig die op nationaal en op kontinentaal Latijnsamerikaans niveau wortel geschoten heeft en met een zeer hoog ideologisch en organizerisch peil.

Het vooruitzicht blijft zeer gunstig.

De sociale crisis in Latijns-Amerika die ook doordringt in tot voor kort zo hermetisch afgesloten milieus als de kerk en het leger, zal zich verder moeten verdiepen, onder de gekombineerde gevolgen van de toegenomen druk van het Amerikaanse imperialisme en van de oligarchie op het levenspeil der massa's en hun vrijheden; van de bevolkingsexplosie en van de invloed van de internationale revolutionaire samenhang.

Buiten de revolutionaire haarden van de laatste jaren - Colombia, Guatemala, Venezuela, Peru, Bolivia - kunnen andere landen als Brazilië, Argentinië, Chili, Uruguay, Mexico, de meest ontwikkelde landen van Latijns-Amerika, zich ontpoppen als een bakermat van revolutionaire strijd, die de verschillende ervaringen uit het verleden tot een syntese op een hoger peil kan brengen.

Het gaat er dus om de mobilizatie van arbeiders en studenten, vormen van stadsguerrilla en boerenguerrilla, samen te brengen in een veelvormige strijd op nationaal niveau.

Alleen zo is men in staat op een gegeven ogenblik een werkelijk perspectief te openen voor de overwinning van de revolutie.

De huidige politieke conjunctuur in Latijns-Amerika wordt ook gekenmerkt door de opkomst van een "nasseristisch" militair regime in Peru, waar de rol van het leger een ander karakter heeft dan elders.

Het betreft hier een bonapartistische politieke machtsvorm gebaseerd op de laag van nationalistische officieren die voor het merendeel voortgekomen is uit de kleine burgerij van stad en land; een laag die uit de situatie van onderlinge neutralisering van de oligarchische reaktie enerzijds en de buiten adem geraakte revolutie anderzijds, weet te breken. Door zich op de weg van anti-imperialistische en stoutmoedige anti-oligarchische maatregelen te begeven brengt het Peruaanse militaire regime op de een of andere manier op Latijnsamerikaans grondgebied, een herhaling van het Egyptische nasserisme.

De ontwikkeling juist van het Egyptische nasserisme moet echter een waarschuwing zijn voor de Peruaanse en Latijnsamerikaanse revolutionairen; zij moeten op hun hoede zijn voor elke neiging om het Peruaanse regime overmatig fraai voor te stellen en het in de praktijk onvoorwaardelijk te steunen. Naar mate het nasserisme zich verplicht zag zich op de uitbreiding van de staatssektor der economie te werpen, droeg het bij tot de schepping van de nieuwe laag van de administratieve bureaucratie (waarin een groot aantal elementen uit de kompradoren-bourgeoisie en uit de oligarchie zijn geïntegreerd). Deze laag zal in een later stadium onvermijdelijk een rem blijken te zijn en zelfs een kracht die regelrecht vijandig staat tegenover de voltooiing van de revolutie.

Het uiteindelijk succes van de revolutie is onmogelijk zonder de mobilizatie en de democratische organisatie van de massa's.

In zijn dubbele aard als bonapartistische politieke macht gebaseerd op het leger en als woordvoerder van de nieuwe sociale laag der "bureaucratische

bourgeoisie", is het nasserisme in al zijn vezelen gekant tegen elke waarlijk democratische deelname van de massa's aan het beheer van de economie, de staat en de maatschappij. Deze situatie bevordert voortdurend puur contrarevolutionaire initiatieven en ook de demobilisering van de massa's tegenover de onvermijdelijke agressieve terugkeer van de oligarchie en het imperialisme.

Om al deze redenen, is de juiste taktiek een combinatie van enerzijds een kritische ondersteuning van alle op zich zelf progressieve maatregelen en anderzijds een onvermoeibare propoganda voor de onafhankelijke mobilizatie en organisatie van de massa's; de enige, die in staat is de positieve verworvenheden te verdedigen en de revolutie te voltooien.

Het Peruaanse regime dreigt zich uit te breiden tot andere landen, zoals nu tot Bolivië. Daarom is het voor het Amerikaanse imperialisme nodig om de verdere ontwikkeling van het Latijnsamerikaanse "nasserisme" bij het begin al tot stilstand te brengen en wel met alle middelen.

De Afrikaanse revolutie

In Afrika heeft de val van het regime van Ahmed Ben Bella in 1965 een achterwaartse ontwikkeling van de Afrikaanse revolutie in beweging gebracht, die wordt aangegeven door een regen van militaire staatsgrepen, waardoor de "revolutionaire" regimes van Ghana, Congo-Brazzaville en Mali ten val zijn gebracht.

De opgang van de neokoloniale krachten in de vorm van militaire of burgerlijke diktatuur is de laatste jaren algemeen geworden.

De hardnekkige pogingen van het imperialisme om zijn posities in Afrika --- een enorm reservoir van grondstoffen die nog onvoldoende geëxponeerd en geëxploiteerd zijn en een geweldige potentiële markt --- te herwinnen, te konsolideren en uit te breiden, worden vergemakkelijkt door een verbond met de traditionele kompradoren-bourgeoisie en de nieuwe bevoorrechte lagen van genoemde bureaucratistische bourgeoisie die ontstaat door het staatsbeheer en de grote betekenis van de staatssektor van de economie.

Het leger wordt in dit proces van snelle vorming van deze "bureaucratistische bourgeoisie" geïntegreerd en is door zijn macht en verworven voorrechten, afgesneden van de plebejische massa der natie.

Dank zij zijn macht als enige georganizeerde en gewapende kracht, is het leger het bij uitstek gunstige milieu voor neokolonialistische initiatieven. Het Algerijnse voorbeeld maakt deze regel niet ongedaan.

Immers, ondanks het feit dat het militaire regime van Boumedienne mikt op het tijdelijke evenwicht tussen de revolutionaire massa's van het land en de krachten van rechts (de traditionele bourgeoisie, de nieuwe lagen van de "bureaucratistische bourgeoisie", de rechtervleugel van het leger), het zelfs voor zijn voortbestaan gedwongen is om de revolutionair imperialistische facade op te houden, blijft het niettemin de gevangene van zijn reaktionaire oorsprong en van zijn fundamenteel anti-democratische instelling. Het legt er zich dus op lange termijn op toe de voorbereidingen te treffen voor de open neokolonialistische reactie die uit een militaire staatsgreep kan voortkomen; en dat wel zonder dat de massa's, die door de huidige diktatuur gedemobiliseerd zijn ten gunste van de laatste ingrijpen.

Elke militaire diktatuur ---- zelfs een diktatuur die tijdelijk steunt op een links-bonapartistische fractie --- bereidt in haar eigen boezem de openlijke diktatuur van de neokolonialistische reactie voor, doordat zij de massa's demobilizeert, die afzijdig worden gehouden van de direkte beheer van de economie, die staat en het hele sociale leven.

De militaire regimes van Soedan, Somalië en Libië zijn "nasseristische regimes die op het ogenblik de progressieve fase van hun ontwikkeling doormaken.

Het gemak waarmee de verschillende "revolutionair" genoemde regimes van Afrika omver werden geworpen ---- regimes die in verschillende graden een revolutionair begin vertegenwoordigen ---- laat zich verklaren uit hun "populistische" ideologie, de afwezigheid van een werkelijke revolutionair-marxistische organisatie, het persoonlijk karakter van de macht en de afzijdigheid van de massa's ten aanzien van elke deelname aan het beheer van de economie, de staat en het gehele sociale leven.

Daarnaast heeft de numerieke en materiële versterking van het leger dat verheven werd tot een bevoorrechte bureaukratische kracht ---- vooral op kader-niveau ---- en de afwezigheid van een werkelijke democratisch georganizeerde arbeiders- en boerenmilitie die in vertrouwelijk contact staat met de massa's in de industriële en agrarische bedrijven, in de wijken en de dorpen, buitengewoon ten gunste van de machtsovername door het leger gewerkt.

De aarzelingen ten aanzien van de overgang naar het zelfbeheer van de economie door de arbeiders naar de agrarische hervorming en radikale gemeenten en van de tijdige instelling van de arbeiders- en boerenmilitie, hebben tengevolge dat het persoonlijke karakter van de macht door de demobilizatie van de massa's geaksentueerd werd.

Deze lessen staan de nieuwe fase van de revolutie ten dienste die in die landen wordt voorbereid via de nederlagen en ook die gebieden waar de revolutie in Zwart Afrika nog strijdt tegen het imperialisme met het oog op de overwinning.

Zowel in Algerië als in Ghana, in Congo-Brazzaville en in Mali, staat men voor het probleem van de vorming van een revolutionair-marxistische voorhoede-organisatie die in staat is alle lessen te trekken uit de doorge maakte ervaring en een program te formuleren dat gericht is op de vestiging van het democratische zelfbeheerde socialisme, met een biezonder akzent op de drie volgende maatregelen: zelfbeheer van de agrarische en industriële ondernemingen; de hervorming van de gemeente als economisch-administratieve basis-eenheden; de organisatie van arbeiders- en boerenmilitie.

In het biezondere geval van Algerië, blijven het charter van Algiers en het zelfbeheer zoals zij oorspronkelijk was opgevat in maart 1963 nog immer de belangrijke theoretisch fundamente, waarvan men kan en moet uitgaan om ze te voltooien in het licht van de doorgemaakte ervaring.

In het algemeen is het nu nodig, in alle Afrikaanse landen, waarvan een revolutionair begin sprake is geweest ---- Egypte inbegrepen waar die revolutionaire aanzet daarna is afgestompt tengevolge van de beperkingen en de bureaukratische misvorming van de macht en van de tekortkomingen van de zogenaamde "socialistische" ideologie, die in feite tot in de kern heterogeen en verward is (vooral op het vlak van de nationale klassestructuur, het verschijnsel van de bureaukratie van de godsdienst en de toestand van de vrouw) ---- de verstrooide revolutoonaire krachten te hergroeperen op het platform en binnen het kader van een revolutionair-marxistische voorhoede, die gebazeerd is op de democratische organisatie van arbeiders, boeren en revolutionaire studenten en revolutionaire intellectuelen; alleen zo kan de revolutie worden voortgezet en voltooid. De direkte toekomst van de

revolutie hangt af van de volbrenging van deze taak.

In Zwart Afrika levert de voortzetting van de strijd in "Portugees" Angola, Mozambique en Guinee successen op, temidden van moeilijkheden en soms tijdelijke teruggang. Want deze revoluties blijven voortdurend geïsoleerd temidden van de neokolonialistische opgang in Afrika en de beperkte en berekenende hulp van de arbeidersstaten aan die revoluties. Geografische, taal-kundige en stamobstakels staan een goede coördinatie van de strijd van de revolutionaire bewegingen in de "Portugese" koloniën (MPLA, Frelimo, PAIGC) samen met die van de bewegingen in Rhodesië en Zuid-Afrika in de weg.

De activiteiten van het imperialisme tot binnen de kringen van de bevoorrechte lagen van die landen toe, dragen er toe bij de versplintering van het revolutionaire Zwart-Afrikaanse front te handhaven.

En toch zijn de uitwerking van een gemeenschappelijke strategie in deze zone (daarbij inbegrepen Congo, Kenya en Tanzania) en de organisatie van één politiek-militaire leiding absoluut vereist om de strijd tegen het imperialisme en zijn inheemse bondgenoten, in het bijzonder de blanke bourgeoisie van Zuid-Afrika en van Rhodesia op de juiste wijze te leiden.

Het is een gebiedende plicht van alle Afrikaanse staten die zich anti-imperialistisch noemen, van revolutionaire Afrikaanse krachten, van alle arbeidersstaten en van alle revolutionaire krachten der internationale arbeidersbeweging, om krachtig steun te verlenen aan de krachten die op het ogenblik in deze zone van Zwart Afrika strijd leveren.

In de Zwarte staten van het Noordoosten van deze zone, blijft er na de val van Mali nu alleen nog maar het verzwakte bastion Guinee over, dat geheel belegerd wordt door neokolonialistische krachten.

Wat de revolutionaire krachten in Nigeria betreft: deze hebben zich tot nog toe niet geheel weten los te maken van onderling vijandige imperialistische invloeden en zijn ook nog niet in staat geweest om, duidelijk en radikaal lering te trekken uit de ervaringen doorgemaakt onder vroegere regimes, het algemeen raam aan te geven waarbinnen een democratisch-federale oplossing mogelijk is die rekening houdt met de feitelijke en voor de toekomst van geheel Afrika zo belangrijke stamverhoudingen.

Alleen socialistische en democratische regimes, gebaseerd onder andere op het zelfbeheer van de grote ondernemingen en de gemeenten, zullen in staat zijn een oplossing te vinden voor de stamtegenstellingen; en door steeds ruimere federatieve banden tussen de stammen die aan de eisen van een gemeenschappelijke snellere en doeltreffender economische ontwikkeling voldoen, zullen zij alleen positief weten te werken in de richting van de onmisbare Afrikaanse eenheid, die het werkelijke raam vormt waarbinnen de socialistische Afrikaanse revolutie zich kan ontplooiën.

Aan de andere kant zal elk pogen door de dwang van de gecentraliseerd en re-aktionaire staat de veelheid van stammen van een groot aantal Afrikaanse staten te handhaven, met hun willekeurig door het imperialisme bepaalde grenzen (die door stammen heensnijden), het gevaar opleveren de stamtegenstellingen te doen herleven en zelfs te doen verscherpen gezien de betrekkelijke economische en kulturele ontwikkeling van de volken in kwestie.

De Arabische Revolutie

Met de nationalisatie van de belangrijkste sektor der industrie en van de economie in het algemeen in Egypte, met het zelfbeheer van de belangrijkste sektor der landbouw in Algerië, met het plan op een gegeven moment voor ar-

beidersmilities in Syrië, heeft de Arabische revolutie tot nog toe zijn meest stoutmoedige socialistische tendenties getoond, die tegelijkertijd karakteristiek waren voor de mogelijkheden en grenzen van zijn huidige meest progressieve leiding.

Dit revolutionaire begin heeft echter nergens geleid tot het overnemen van de macht door de arbeiders- en boerenmassa's; en ook niet geleid tot de voltooiing van de revolutie door de onmisbare doorvoering van de radikale landhervorming, de totale onteigening van imperialistische ondernemingen vooral in de oliesektor en door de opbouw van een staat die niet gebaseerd is op de heerschappij van de bevoorrechte "bureaucratische bourgeoisie" die de staat beheert, maar op de werkelijke democratische deelname van de massa's aan dat beheer.

De mislukking tot nog toe van de in het werk gestelde pogingen, om de Arabische staten van Syrië tot Marokko in een federaal verband nader te brengen, zelfs ook via regionale verbindingen (b.v. de Socialistische Verenigde Staten van het Midden-Oosten, Socialistische Verenigde Staten van de Nagreb), is eveneens veelbetekend voor de zwakheid van de Arabische revolutie, van zijn huidige leiding, zelfs van de meest radikale leiding van het revolutionaire nationalisme.

Het voortdurend samengaan van deze leiding met de uitgesproken reaktionaire, pro-imperialisten (van Marokko, Tunesië, Saoedi-Arabië, de sultanaten van de Perzische Golf) in het kader van de nationale Arabische gemeenschap ---- in werkelijkheid echter in het kader van de gondsdiensstige gemeenschap ---- is tegelijkertijd een welsprekende demonstratie van de ideologische beperktheid van het Arabische nationalisme, ook het meest radikale, en een fundamentele belemmering voor de vrije ontwikkeling van de Arabische revolutie.

Deze zwakheden liggen ten grondslag aan de opeenvolgende nederlagen bij de militaire konfrontatie met de kapitalistische en pro-imperialistische staat Israel, die kunstmatig in het leven is geroepen op het grondgebied van Arabisch Palestina door geweld en oorlog.

Deze nederlagen hebben overigens krachtig bijgedragen tot het ontwakken van de Arabische massa's, hen onvergelijkelijk veel kritischer en veeleisender gemaakt tegenover hun traditionele leiding. Die nederlagen zijn gunstig geweest voor de vorming van jonge revolutionaire krachten binnen de nieuwe Arabische generaties; kaders die, gerijpt door de universele revolutionaire ervaring doende zijn om de grondslag te leggen voor een nieuwe voorhoede, die zich oriënteert op het echte revolutionaire marxisme.

Bij de Algerijnse revolutionaire voorhoede die niet kapituleerde voor het regime van Boumediene en op kritische wijze de beperkingen van het "benbellisme" doorbrak, is nu de Palestijnse revolutionaire voorhoede gekomen en ook nog verschillende andere krachten in de andere Arabische landen. De opkomst van het nationale Palestijnse bewustzijn en van een voorhoede binnen de Palestijnse verzetsbeweging, die de politieke posities van het revolutionaire marxisme nadert, zijn de nieuwe veelbetekende feiten, die de hogere faze van de Arabische revolutie aangeven.

Het tijdperk van de beslissende bestrijding van de feodaal-kapitalistische leiders en zelfs van de kleinburgerlijke "nasseristische" radikale Arabische leiding, is begonnen. Onder invloed van de overwinning en van de permanente dreiging van het zionisme, verscherpt de klassenstrijd in de hele Arabische wereld zich, met het zicht op een nieuwe revolutionaire leiding, die in staat is de diepe nationale en sociale crisis te overwinnen waarmee de gespannen Arabische massa's worstelen.

Bij deze nieuwe revolutionaire Arabische krachten ligt de toekomst van de Arabische revolutie; zij zullen in staat zijn de massa's te leiden in de succesvolle strijd voor de vestiging van democratisch socialistische regimes,

gebazeerd op het zelfbeheer in Algerije, Egypte, Syrië, Palestina en alle Arabische landen; regimes die radikale landhervormingen zullen doorvoeren evenals de hervorming van het gemeentebestuur, die de ontzagwekkende olie-rijkdom in handen van het imperialisme zullen nationalizeren, die in geëigende overgangsvormen de gehele Arabische natie zullen verenigen en die de verjaagde Arabische bevolking weer zal doen vestigen in een socialistische Palestina, waarbinnen de huidige Israelische bevolking vrij zal leven.

Er zal geen degelijke en duurzame "oplossing" van het probleem van het Midden-Oosten komen, zolang als de Arabische revolutie zich niet opwerkt tot het niveau van een dergelijk program en het vermogen niet opbrengt om dat program te verwerkelijken. Ondertussen zal de strijd lang en zwaar zijn; daarbij zullen die Arabische regimes ten val kunnen komen die niet in staat blijken om de sociale en nationale verlangens van de Arabische massa's te bevredigen en zullen nieuwe gewapende conflicten uitbreken met Israel, dat gesteund wordt door het imperialisme. Het ontwaken van grote delen der Arabische massa's is echter voortaan een onweerstaanbaar en onomkeerbaar proces geworden; het is de beslissende faktor in de ontwikkeling van het Midden-Oosten en van de hele Arabische wereld in de nabije toekomst.

De Aziatische Revolutie

In Azië nadert de historische dag voor de Indiase Pakistaanse revolutie

Afgezien nog van de rijping van de binnenlandse objektieve omstandigheden in India en Pakistan, die zowel samenhangen met de achteruitgang van het levensniveau van de massa's der boeren, arbeiders en stedelijke kleinburgers, als met de versnelde daling van het politieke prestige van de bourgeoisie en haar burgerlijke en militaire vertegenwoordigers, wordt het Indiase kontinent diepgaand beïnvloed door zijn Aziatische milieu, dat gekenmerkt wordt door de spektakulaire opgang van China als wereldmacht en door de historische overwinning van het Vietnamese volk op het Amerikaanse imperialisme.

Zowel de lange heerschappij van de Congres Partij in India als de militaire diktatuur in Pakistan zijn niet in staat gebleken om de burgerlijke revolutie te voltooien in het bijzonder op het vlak van de landhervorming en op het terrein van de nationale kwestie.

Aan de andere kant geeft de onmiskenbare vooruitgang van de industrializatie, geen kompensatie voor de gevolgen van de bevolkingsexplosie en evenmin voor de inflatie.

Het levenspeil van de massa's verslechtert in de absolute zin van het woord.

Onder die omstandigheden wordt de jeugd en vooral de studerende en intelektuele jeugd ----evenals overal elders---- een revolutionaire politieke voorhoede, die in staat is om de inspiratie te geven tot grote stukken klassenstrijd en daaraan leiding te geven en om de revolutionaire inzet te handhaven en uit te breiden.

Natuurlijk kan deze rol van de jongeren de politieke organisatie van de revolutionair-marxistische voorhoede die absoluut noodzakelijk is, niet vervangen. Hij kan echter de tijdige vorming van die voorhoede in hoge mate vergemakkelijken.

Het ontbreken van een dergelijke leiding vormt nog steeds de voornaamste belemmering voor de Indiase en de Pakistaanse revolutie. De crisis van de traditionele kommunistische partijen in dat gebied geeft geen enkel bevredigend resultaat afgeworpen.

Algemeen verbreid is bij "pro-Russische" en "pro-Chinese" kommunisten, de stalinistische verwarring omtrent de aard van de revolutie, de vormen van strijd en het program voor het socialisme dat moet worden opgebouwd.

De zeer belangrijke verkiezingsoverwinning b.v. van de stroming in de kommunistische partij die zich "pro-Chinees" noemde alvorens ook met Peking te breken, in Kerala en Bengalen, zou kunnen leiden tot een tactiek die deze staten omvormt tot voorbeeldige bastions van arbeidersmacht die in staat zijn entoesiaste massa's te mobilizeren; ook voor een succesvolle gewapende verdediging van zijn veroveringen, tegen de eventuele militaire interventie van de centrale macht van New Dehli.

Met enige stoutmoedigheid zou men zich de dynamische alomvattende ontwikkeling van de Indiase Revolutie kunnen voorstellen, uitgaande van deze twee bastions.

De "volksfront" vorm van de macht van deze twee staten verzwakt echter bovengenoemd perspektief en brengt zelfs de hele ontwikkeling in gevaar, door de massa's te misleiden en het overgaan van de bourgeoisie tot de tegenaanval te vergemakkelijken.

De invloed van de nieuwe Aziatische omgeving van India, kan in zeer sterke mate de revolutionaire ontwikkeling op het Indiase kontinent begunstigen.

Het zou voldoende zijn als China een politiek ontwikkelde van stimulering der Indiase revolutionaire krachten in de strijd om de macht, zonder hun een lijn voor te schrijven en zonder hen te desoriënteren en te ontmoedigen door hun gehoorzaamheid op te leggen aan een verkeerde bureaukratische interpretatie van het "nationale" Chinese belang in de betrekkingen met andere Aziatische staten. Vanuit dit gezichtspunt, geeft de diplomatieke en militaire steun aan generaal Ayoub, die worstelt met de opstand van de massa's in zijn land, de aard van zijn fouten dan die de Chinese revolutie komprimeren.

Het prestige van China als arbeidersstaat die snel een grote wereldmacht geworden is, zal in Azië groter worden, aangezien de massa's niet noodzakelijkerwijs het binnenlandse Chinese regime kunnen beoordelen met revolutionair-marxistische maatstaven. Een Chinese politiek met meer begrip voor de enorme betekenis van de succesvolle Indiase revolutie, zou de vooruitgang van die revolutie buitengewoon gunstig kunnen beïnvloeden.

De wisselwerking tussen de opgang van China, de overwinning van het Vietnamees volk, de revolutionaire situatie in India en Pakistan en de weerklank van de grote strijd van studenten en arbeiders in Japan, schept in Azië een gunstig klimaat om overal de reaktionaire en imperialistische "orde" op zijn grondvesten te doen trillen.

Zelfs in Indonesië, met de verpletterende nederlaag van de kommunistische partij en de ongehoorde slachting onder de revolutionaire krachten van het land, wordt het militaire juk aangetast door voortdurende verslechteringen van het levenspeil van de massa's, de corruptie van de leiders en het verzet tegen de bloedige onderdrukking door het Soeharto regime.

November 1969.